

dišeče privijaju cvete, / dobre Ti ruke bi dragati štele.« Prozoren ko rosna kaplja, enostaven kakor prvi pomladni cvet, ves prežet nežnih čuvstev, kot večno dete odkrit in preprost, poje Domjanić v enostavnem ritmu narodne pesmi, na katero spominja tudi rahli otožni nastroj, ki pač previdno naznači srčno bol, ne pové pa ji imena. Kako lepo se je sam označil v pesmi Za z bogom (Kipci i popevke, str. 105): »Znam, skoro me ne bu i ja bum pozabljen, / i samo popevke te male / još dale se budu spominjale z vami, / tak same si zvonele dale. / I štel bi, da v vsakoj živi moje srce, / i štel bi, da vsaka ti vraća / vsu ljubav, vse lepo, kaj ti si mi dala, / ti draga, ti reč mi domaća.«

Tako čuvstvuje in poje naš Domjanić.

Pesmi je kraj. Toda njena melodija zveni dalje, boža tudi naše uhó in bo tudi med Slovenci ohranila svetli njegov spomin. Fr. Stelè

KNJIŽEVNOST

Aus slovenischen Dichtungen. Deutsche Übersetzung. Dr. Rudolf Andrejka. Ljubljana 1932. Selbstverlag. Tiskala »Slovenija«.

Pričujoče rodoljubno delce ni Andrejkovo prvo te vrste. V podobnem obsegu je ponemčil prigradniško v letih svetovne vojne cikel slovenskih vojaških popevk. Njegova nova zbirka ni časovno bogve kako nujna, vendar prijetno iznenadi. Človek je vesel idealnega gospoda, ki prihaja kot nekaj zadnji Mohikanec za Selakom, Gojmirom Krekom in Funtkom, ki je bil takemu poslu najbolj vešč, ker je bil kot epigon oblikovni talent in kot šolnik tudi v nemškem izbranem besedju doma. Andrejkova nova zbirka je cvetnik 31 pesmi iz Prešerna (2), Aškerca (2), Gregorčiča (7), Opeke (1), Medveda (1), Majstra (1), Župančiča (14), Ketteja (2) in Gradnika (1). Take izbere ne morem potrditi! Pa je menda že Župančič povedal, da ne veljá, da bi prevajalec zbiral in izdajal poljubno le-to, kar je mogel in znal presaditi, ne pa tegà, kar je prevedenemu slovstvu kot najboljše in najbolj značilno v čast. Take nepopolne zbirke, bom dejal jaz, utegnejo ugledu naše lepote v tujcih celó škoditi. Sebe, ki to pišem, kot prvega grajam in dolžim (prim. Adriaklänge in podlistek v Grazer Volksblattu!). Andrejkov prevod je sicer jezikovno pravilen, povsod pa ni pesniški. Gladko in neprisiljeno berem Župančiča. Funtka (v kolikor se ga spominjam iz Laibacherice) seveda ne doseza. Glede podrobnosti nekaj opazk! Prevajati za Prešernom (Kam?) še enkrat in slabše, ni pietetno. (Prim. Prešeren: Die Wolke fragt um ihre Bahn, die Welle in dem Ozean; Andrejka: Befraget doch der Wolken Heer, die Wogen auf dem weiten Meer.) Aškerčev Brodnik mi je v Krekovem prevodu ljubši. (Prim. Če nočeš — ti vzamemo glavo — wenn nicht, fliegt dein Kopf dir in Fetzen.) V Gregorčičevi Pozabljenim ne najdem v prevodu poente: doch wenn ihr auch vergessen lange, | denk' euer ich im schlichten Sange | und droben Gott. In še glede Župančiča! Velja, da ga presajaj le tisti, ki pozna mimo starejše nemške poetike tudi pesniški izraz moderne (Dehmel i. dr.)!

Dr. I. Pregelj